

תהליכים מקבילים

חרות פטנה, מסכמת שנתיים כרכות השכלה ב'דארנא'

ה'אני-העצמי' שפגשתי פעמים רבות אצל הנערים היה בעיקר "וויתור על מה שאני לא יודע שקיים אצלי", פחד מהצלחה. המשימה היתה לדרוש, להתעקש, לחשוש, להתווכח, ללמוד וללמד, להוכיח כי הם מסוגלים, בעיקר מול עצמם, ולבסוף לחייך יחד איתם כאשר מגיעה התעודה, לכעוס יחד על הברוקרטיה ולהתרגש יחד לפני בגרות.

לא לוותר כאשר "זהו לא הציון שמגיע לי – כי אני פשוט יכול יותר", לכעוס עליהם ואיתם כי לעיתים הוויתור קורץ יותר ואיזור הנוחות באמת יותר נוח, לדבר שוב ושוב על הדרך ולא רק על המטרה. לסיים יום עבודה, להגיע הביתה ולהבין כי הם עוד במחשבות ובלב, להבין שככה זה כשהתהליכים מקבילים. להבין כי רוב הכעס הוא לא אישי, הוא פשוט כאב, להבין כי עצם זה שהם שמים אותו אצלי קשור לביטחון שלהם בי, להבין שהם מטלטלים את הלב.

בסיומן של שנתיים אלה אני מבינה כמה נהנית, כעסתי, צחקתי ולעיתים גם בכיתי, כי הנערים פשוט מנגנים על שריר שנקרא הלב. אז בפעם הבאה כשאחשוב על כך שלא נשאר מקום בלב, אצחק ואבין כי הם פשוט קוסמים!

במתמטיקה קווים מקבילים לעולם לא יפגשו, אך בחינוך הסיפור הוא אחר. כך למדתי במשך השנתיים בהן הייתי רכזת ההשכלה ב'דארנא'.

למדתי שהמפגש היומיומי עם הנערים בבית הספר ובכלל מפגיש אותך פעמים רבות עם עצמך. הפעם אני המבוגרת האחראית, זו שמחזיקה לא פעם עבורם את התסכול, האכזבה, חוסר האמונה והכעס. במשך שנתיים פגשתי את החלקים האלה אצל הנערים ולא פעם גם אצלי, אך לצד אלה מתקיימים מוטיבציה ואמונה, אהבה והכרת תודה, והכי חשוב הומור כמו שרק הם יודעים. למדתי כי, כמו בחיים, החלקים אינם נפרדים זה מזה.

הגעתי לדארנא לאחר שלוש שנים בהן חינכתי כיתה, ובסיומן הרהרתי שאולי לא נשאר עוד מקום בלב. סיכמתי ביני לבין עצמי: "אעשה את העבודה אך מעצמי לא אוכל לתת עוד". כך החלה העבודה ב'דארנא'. כמה שטעיתי לחשוב כי בלב אין עוד מקום. הנערים נכנסו ללב, למקום ששמור במיוחד להם, ולא יצאו ממנו, גם ברגעים בהם נראה להם משעשע להטריף, להכעיס או סתם לעצבן, הם בליבי תמיד.

כרכזת השכלה, זירת בית הספר היוותה מקום התמודדות לא פשוט עבור הנערים. לא פעם בית הספר סימן את המקום בו נכשלו, בו לא הרגישו רצויים.

בית הקבע שלנו

לשמחתנו, למרות הקורונה, ושאר תקלות וקשיים האופייניים לפרויקט בניה, עברנו בסוף יוני למשכן הקבע שלנו במתחם מדרשת רופין.

הבית שתוכנן ועוצב על ידינו נראה נפלא! על אף הפחד הראשוני של מעבר מבית פרטי ואינטימי לפנימייה גדולה, הנערים אוהבים את הפנימייה, מרגישים בבית ושמחים עם השינוי.

הבית מיועד לשתי קבוצות נערים והוא כולל חמישה חלקים - בית ספר, מטבח, חדר אוכל, משרדים וחדרי טיפול. בתום תקופת הקורונה, נשמח מאוד לקבל אורחים בביתנו החדש.

ימי קורונה

הסגר הראשון היה מאתגר במיוחד. עקב עוצר היציאות הביתה, הנערים שהו בפנימייה מעל חודשיים ברצף. פעילויות החוץ שלנו - גלישה, רכיבה על סוסים ועוד - נעצרו. גם בית הספר עבד באופן חלקי עקב מחסור בצוות ההוראה. במבט לאחור, אפשר לומר שהנערים והצוות עברו תקופה זו בגבורה.

הסגר השני הנוכחי מביא עמו אתגרים נוספים. אמנם בית הספר פועל כרגיל לשמחתנו, והנערים יכולים לצאת הביתה, אולם פעילויות החוץ אינן מתקיימות ועלינו למצוא פתרונות כדי למלא את הזמן הפנוי שנוצר ולהעסיק את הנערים. מקוים שנוכל לשוב לשגרת הפעילות בקרוב.

זיכרונות

מהזמנים בהם יכולנו לקיים פעילויות חוץ

אתם יכולים לעזור לנו!

לפני כשבועיים התחלנו במבצע גיוס תרומות לפנימייה. הודות לכ-420 תורמים, הגענו לסכום של למעלה מ-150,000 ₪.

במקביל לקמפיין, התפרסמו מספר כתבות מרגשות על הפנימייה, בעברית ובאנגלית, הבולטת שבהן פורסמה בעיתון "ידיעות אחרונות".

בנוסף, הכנו מספר סרטונים שהופצו באמצעי המדיה השונים ואנחנו גם מופיעים השבוע בטלוויזיה בשידורי "קשת" ו"רשת".

הקורונה והסגר הנוכחי יוצרים אי ודאות גדולה. אנחנו לא יודעים מה צופן העתיד ואין לנו אופק הכנסות ברור. יצאנו לגיוס ההמונים כדי להתכונן לבאות הכי טוב שאפשר.

אנחנו זקוקים לעזרתכם כדי להפיץ את הקמפיין לכמה שיותר אנשים, להרחיב את מעגלי הנתניה של התרומות ולגייס כמה שאפשר יותר כספים כדי להתכונן לבאות.

לתרומה בדף הקמפיין לחצו כאן

התרגשנו!

מזמינים אתכם לצפות בסרטון קצר שיחמם לכם את הלב: נערי 'דארנא' מדברים על סבלנות, תקווה ואהבה.

לחצו לצפייה:

<http://bit.ly/Darnawatch>

